

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11CoCsp/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119336816
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6119336816.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Renáty Deákovéj a JUDr. Jany Haluškovéj ako členiek senátu, v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., IČO: 47 967 692, so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, zastúpený JUDr. Oskarom Chnárkom, advokátom so sídlom Komenského 3, Banská Bystrica, proti žalovaným: 1/ H. R., nar. 2. septembra XXXX, bytom I. XXXX/XX, C. H., a 2/ H. R., nar. XX. júla XXXX, bytom I. XXXX/XX, C. H., o zaplatenie 22.547,81 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 13Csp/109/2019-77 zo dňa 26. novembra 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a závislom výroku III. o nároku na náhradu trov konania **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 13Csp/109/2019-77 zo dňa 26. novembra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) konanie v časti o zaplatenie 2.011,11 Eur zastavil (prvá výroková veta); zároveň žalobu vo zvyšnej časti zamietol (druhá výroková veta). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaným v 1/ a 2/ rade nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (tretia výroková veta).

1.1 Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že žalobca sa domáhal voči žalovaným 1/ a 2/ zaplatenia sumy 22.547,81 Eur (istina 16.497,31 Eur + kapitalizované dlžné zmluvné úroky a úroky z omeškania do 19.12.2018 vo výške 6.020,85 Eur, poplatky 29,65 Eur) spolu s úrokom vo výške 8,90% ročne z istiny od 20.12.2018 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne z istiny od 20.12.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Titulom uplatneného nároku mala byť podľa žalobných tvrdení zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými; aktívnu vecnú legitimáciu žalobca odvodil zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 25.10.2018 uzavretej medzi Poštová banka, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom. Žalovaní sa k žalobe písomne nevyjadrili.

1.2 Súd prvej inštancie rozhodujúc o podanej žalobe aplikoval ustanovenia § 145 ods. 2, 151 ods.1, § 282, § 290, § 295 zákona č.160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), ustanovenia § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č.129/2010 Z.z.“) a ustanovenia § 52 ods. 1, § 52 ods. 2, § 54a, § 897v, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 565 a § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka. Vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, zmluvou o úvere zo dňa 15.07.2014, obchodnými podmienkami pre spotrebiteľské úvery, všeobecnými obchodnými

podmienkami, predpisom splátok, výpisom z účtu žalovaného, aktuálnym stavom úveru, výzvou na splatenie dlžnej čiastky úveru s podacím hárkom, výzvou na úhradu dlžnej sumy zo dňa 03.08.2016 s fotokópiou doručeníek, sadzovníkom poplatkov, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 25.10.2018 a oznámením postupcu o postúpení pohľadávky zo dňa 27.12.2018.

1.3 Súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie 2.011,11 Eur zastavil s poukazom na ustanovenie § 145 ods. 2 C.s.p. a dispozitívny úkon žalobcu, ktorý v tejto časti zoberal žalobu späť a konanie žiadal zastaviť v dôsledku plnenia žalovaných.

1.4 Okresný súd konštatoval spotrebiteľský charakter právneho vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými; považoval za nesporné, že obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery umožňovali predčasné zosplatenie úveru. Z predložených listín vyplýva, že žalovaní od 11.04.2016 do zosplatenia úveru nezaplatili žiadnu splátku; v omeškaní boli s úhradou splátok splatných od 20.02.2016 do 20.07.2016. Najneskoršou neuhradenou splátkou, s ktorou boli žalovaní ku dňu predčasného zosplatenia úveru viac ako tri mesiace v omeškaní, bola splátka splatná dňa 20.4.2016, ktorá zosplatenie vyvolala. V tejto súvislosti súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 103 druhá veta Občianskeho zákonníka, zdôraznil, že trojročná premlčacia doba začala plynúť dňa 20.04.2016. Keďže žaloba bola súdu doručená dňa 30.07.2019, stalo sa tak po uplynutí premlčacej doby, na čo súd v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka prihliada vo všetkých konaniach začatých po 05.12.2018 ex offo. Vymáhaním premlčaného práva sa pritom rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie.

1.5 Pokiaľ žalovaný 1/ mal na pojednávaní uznať uplatnený nárok, okresný súd zdôraznil, že pokiaľ je v spotrebiteľskom spore uplatňovaná premlčaná pohľadávka, ktorú spotrebiteľ v konaní uzná, môže súd pristúpiť k rozsudku pre uznanie len za predpokladu, ak má preukázané, že žalobca si splnil povinnosť podľa § 92 ods. 8 zákona č.483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č.483/2001 Z.z.“), nárok žalobcu neodporuje hmotnému právu a v tejto časti spotrebiteľ vzhľadom na znenie ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka pozná inštitút premlčania, vrátane následkov s tým spojených. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel. Okresný súd na základe výsluchu žalovaných dospel k záveru, že títo nerozumejú, čo je premlčanie, ani aké má dôsledky uznanie premlčaného dlhu; v opačnom prípade by dlh logicky neuznali. Naopak žalobca má vedomosť o tom, že premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať podľa § 54a Občianskeho zákonníka a obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

1.6 Z uvedených dôvodov okresný súd nerozhodol rozsudkom pre uznanie podľa ustanovenia § 282 C.s.p.; pohľadávka žalobcu zo spotrebiteľskej zmluvy je premlčaná a žalovaní o tejto skutočnosti vedomosť nemali. Rozsudok pre uznanie by bol v rozpore s hmotným právom, a preto súd prvej inštancie žalobu v nespäťvzatej časti z dôvodu premlčania zamietol.

1.7 O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C.s.p.; žalovaným v spore úspešným však nárok na náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že nárok na náhradu trov konania neuplatnili.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výroku II., ktorým okresný súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol, podal žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnil odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods.1 písm. h) C.s.p.; tvrdil tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 V konkrétnostiach odvolateľ zdôraznil, že žalovaní nárok žalobcu v celom rozsahu uznali a sám žalobca navrhol postup podľa § 282 C.s.p.. Napriek uvedenému súd prvej inštancie nerozhodol rozsudkom pre uznanie z dôvodu, že pohľadávka žalobcu zo spotrebiteľskej zmluvy je premlčaná, na túto skutočnosť prihliada z úradnej moci a premlčané právo veriteľovi nie je možné uznať. Okresný súd uviedol, že v danom prípade by rozsudok pre uznanie bol v rozpore s hmotným právom s poukazom na ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie tiež založil napadnuté rozhodnutie na konštatovaní, že žalovaní nerozumejú, čo je premlčanie a aké dôsledky má uznanie premlčaného dlhu,

nakoľko v opačnom prípade by premlčaný dlh logicky neuznali. Uvedené závery žalobca považoval za nesprávne, nezákonné a rozhodnutie za arbitrárne.

2.2 Odvolateľ tvrdil, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci; rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie. Porušenie právnych noriem v dôsledku svojvôle alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v zjavnom rozpore s princípom spravodlivosti, zakladá porušenie základných práv a slobôd. Odôvodnenie súdu prvej inštancie, že žalovaní nerozumejú inštitútu premlčania len z dôvodu, že inak by premlčaní dlh neuznali, je právne neudržateľné. Právo pritom premlčaním nezaniká, dochádza len k jeho oslabeniu; toto právo naďalej existuje ako naturálna obligácia, ktorá môže zaniknúť niektorým zo zákonných dôvodov zániku záväzku.

2.3 Žalovaní uznali uplatnený nárok; uznanie nároku je procesný úkon, ktorý ovplyvňuje obsah rozhodnutia súdu vo veci samej; v prípade uznania tak strany prejavia hmotnoprávny úkon voči súdu a súd meritórne rozhodnúť musí. V procesnom práve súd neskúma skutočnosť vôle žalovaného, iba jeho vonkajší prejav. Ustanovenie § 282 C.s.p. pritom neuvádza žiadne obmedzenia, pre ktoré by nebolo možné spor rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku; rozsudkom pre uznanie nároku je možné rozhodnúť akýkoľvek nárok uplatnený žalobou. Súd v prípade uznania nároku zo strany žalovaného, na návrh žalobcu, rozhodne rozsudkom pre uznanie. Civilný sporový poriadok nedáva súdu možnosť rozhodnúť sa, či vydá alebo nevydá rozsudok pre uznanie, ak sú pre jeho vydanie splnené zákonné podmienky. Ak by zákonodarca chcel umožniť súdu rozhodnúť sa, či v konkrétnom prípade vydá alebo nevydá rozsudok pre uznanie, táto dispozičná možnosť by bola v ustanovení § 282 C.s.p. vyjadrená.

2.4 Odvolateľ zdôraznil, že žalovaní na pojednávaní výslovne uviedli, že pohľadávku žalobcu uplatnenú v konaní uznávajú, aj keď je právo premlčané a že ju budú splácať po 200,- Eur mesačne; tento procesný úkon vykonali voči súdu. Okresný súd tak mal povinnosť na základe návrhu žalobcu vydať rozsudok pre uznanie nároku, nakoľko k tomu boli splnené všetky procesné podmienky. Okresný súd nemal v prípade uznania nároku ani právo skúmať skutkový stav; musel sa uspokojiť s uznávacím prejavom; nemal právo rozhodnúť sa, či rozsudok pre uznanie vydá alebo nevydá; splnenie zákonných podmienok stačí, aby rozsudok pre uznanie bol vydaný. V prípade rozsudku pre uznanie súd nemá ani možnosť zistiť, či je uznanie ako právny úkon v rozpore s právnymi predpismi, nakoľko v časti, v ktorej žalovaní uznávajú nárok žalobcu, nie je oprávnený skúmať skutkový stav.

2.5 Vo vzťahu k uvedenej argumentácii žalobca poukázal na rozhodnutia súdov Slovenskej republiky; uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/437/2013 zo dňa 19.11.2015, sp.zn. 2Cdo/76/2015 zo dňa 31.03.2016; uznesenia Krajského súdu Nitra sp.zn. 5Co/85/2018 zo dňa 27.04.2018 a sp.zn. 9Co/517/2016 zo dňa 31.01.2017; uznesenie Krajského súdu Trnava sp.zn. 24Co/345/2016 zo dňa 05.04.2017 a uznesenie Krajského súdu Prešov sp.zn. 7Co/6/2017 zo dňa 27.02.2017.

3. Žalovaní sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrili.

4. Ďalšie relevantné vyjadrenie podané nebolo.

5. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vec vo zvyšku, v ktorej nedošlo k zastaveniu konania, preskúmal v rozsahu určenom § 380 ods. 1, 2 C.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

5.1 Podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci

sa zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

7. Súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie 2.011,11 Eur zastavil v súlade s dispozitívnym úkonom žalobcu. V tejto časti rozsudok okresného súdu napadnutý nebol.

8. Odvolanie čo do výroku II. napadnutého rozsudku v danom prípade nie je dôvodné.

Rozsudok súdu prvej inštancie je riadne a v súlade so zákonom odôvodnený, je z neho zrejmé, akými úvahami a právnymi názormi sa súd prvej inštancie riadil pri svojom rozhodovaní, je preskúmateľný a zrozumiteľný. Právne závery sú súladné s vykonaným dokazovaním, čo je zistiteľné z obsahu spisu. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom a argumentáciou súdu prvej inštancie. V prejednávanej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu a na žalovaných je potrebné hľadiť ako na spotrebiteľov, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na právny vzťah medzi účastníkmi konania je tak okrem ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasledujúce) potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. a ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. V konečnom dôsledku spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu medzi žalobcom (jeho právnym predchodcom) a žalovanými v podanom odvolaní namietaný nebol.

8.1 Súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie založil na premlčaní v súdnom konaní uplatneného nároku, keď aplikoval ustanovenie § 103 druhá veta Občianskeho zákonníka. Tento záver súdu prvej inštancie podaným odvolaním napadnutý nebol. Okresný súd posudzujúc premlčanie uplatneného nároku ex offo aplikoval ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka a aplikujúc uvedené ustanovenie neprihliadol na uznávací prejav žalovaných na pojednávaní, nakoľko dospel k záveru, že žalovaní nerozumejú, čo je premlčanie a aké má dôsledky uznanie premlčaného dlhu. Tento záver súdu prvej inštancie považoval odvolateľ za výsledok nesprávneho právneho posúdenia.

8.2 Podstatnou odvolacou námietkou žalobcu tak bolo tvrdenie, že žalovaní v spore nárok uznali a boli tak splnené všetky podmienky pre vydanie rozsudku pre uznanie nároku. K tomu odvolací súd uvádza, že zo súdneho spisu, obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 26. novembra 2019, že žalovaný v rade 1/ vo veci samej uviedol: „ja pohľadávku uznávam, aj keď je to právo premlčané, budem to splácať po 200,- Eur mesačne“. Na následnú otázku súdu vo vzťahu k premlčaniu uviedol nasledovné: „pokiaľ ja mám povedať, čo to znamená, že je to premlčané, tak asi toľko, že to dlho trvá, najprv sa to platilo, potom som to už neplatil. Keď sa to platilo, som vlastne žil s rodičmi, keď som to už neplatil, tak vlastne to bolo v období, keď som si založil rodinu a už sa to nevládalo platiť“. V nadväznosti na takéto vyjadrenie žalovaného v rade 1/ právny zástupca žalobcu navrhol rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku.

8.3 Vo vzťahu k odvolacím dôvodom odvolateľ uplatnil dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., tvrdil tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Z hľadiska odvolacej argumentácie je zrejmé, že nesprávne právne posúdenie videl žalobca v tom, že súd prvej inštancie neaplikoval ustanovenie § 282 C.s.p. a nerozhodol rozsudkom pre uznanie nároku.

8.4 Pokiaľ ide o rozsudok pre uznanie nároku, Civilný sporový poriadok rozhodovanie rozsudkom pre uznanie nároku nevylučuje ani vo veciach, kde žalovaná strana je spotrebiteľom. Prejav žalovanej strany, ktorým uzná v spore uplatnený nárok, však musí byť dostatočne určitý. Súd prvej inštancie však pri rozhodovaní vychádzal z ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka, ktoré bolo do právnej úpravy zavedené zákonom č. 343/2018 Z.z.. Z dôvodovej správy vyplýva, že uvedeným ustanovením zákonodarca reagoval na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL. ÚS 11/2016-60 zo dňa 7. februára 2018, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č.372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Zákonodarca dôvodil, že „inštitúty premlčania a preklúzie sú v

zásade inštitúmi „jednoduchého práva“, je však namieste používať ich po zohľadnení a vyvážení všetkých hodnôt, ktoré sú dotknuté. Je nesporné, že je prípustné, aby zákonodarca robil „sektorové výnimky“ pri normovaní obsahu inštitútov súkromného práva s ohľadom na premlčanie či preklúziu, a pre určité typy právnych vzťahov nastavoval jednak rozdielne premlčacie doby (rozlišovanie medzi všeobecnou premlčacou dobou a osobitnými) alebo aj rozdielne právne následky pre nevykonanie práva v určitej dobe (preklúzia podľa § 504 Občianskeho zákonníka)“. Zákonodarca tiež argumentoval, že: „pri subjektívnych majetkových právach zo spotrebiteľskej zmluvy je opodstatnené, aby sa po uplynutí premlčacej doby tieto práva dostali „ex lege“ do polohy naturálnych záväzkov. Po uplynutí premlčacej doby, najmä s ohľadom na súčasný stav trhovej ekonomiky, niet v zásade z pohľadu štátnej moci záujmu hodného ochrany na podpore vynucovania plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, ak sa právo niektorej zo strán premlčalo. Významom inštitútu premlčania nie je automatické oslobodenie dlžníka od plnenia záväzku. Základným cieľom navrhovanej právnej úpravy je vytvorenie priestoru na to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli vymáhané len v rozumnom a primeranom čase a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia (napr. nebude už disponovať dôkazmi). Právo plynúce zo spotrebiteľskej zmluvy sa uplynutím premlčacej doby tak ex lege dostáva do polohy naturálneho záväzku, ktoré je možné splniť dobrovoľne povinným subjektom, avšak toto právo nemožno vymáhať proti vôli povinného subjektu (dlžníka). V tomto prípade sa vylučuje kondikcia, t.j. v prípade dobrovoľného plnenia premlčaného dlhu dlžníkom sa prijaté plnenie nepovažuje za bezdôvodné obohatenie. Za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa v tomto kontexte rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie. Nemožnosť vymáhania premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy zohľadňuje dynamickosť spotrebiteľského prostredia a vedomie tohto rizika bude oprávnené motivovať veriteľov vymáhať svoje pohľadávky čo najskôr“.

8.5 V nadväznosti na vyššie uvedené, súd prvej inštancie aplikujúc ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka dospel k správne právne záveru, že premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať; za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy okrem exekučného konania sa rozumie aj súdne konanie.

8.6 Obnoviť vymáhateľnosť premlčaného práva možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel (§ 54a druhá veta Občianskeho zákonníka). K uvedenému zákonodarca v dôvodovej správe k zákonu č. 343/2018 Z.z. uviedol, že: „v súlade so zásadou rovnosti a zásadou zmluvnej slobody sa pripúšťa možnosť zmeny obsahu premlčaného práva, jeho nahradenie novým právom (novácia) alebo obnovenie jeho vymáhateľnosti napr. formou uznania dlhu, a to na základe právneho úkonu dlžníka (či už jednostranného alebo viacstranného), pričom podmienkou platnosti takéhoto právneho úkonu je vedomosť dlžníka o premlčaní práva zo spotrebiteľskej zmluvy. V prípade absencie vedomosti dlžníka o premlčaní práva zo spotrebiteľskej zmluvy je takýto právny úkon neplatný pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka)“.

8.7 Uznanie nároku podľa ustanovenia § 282 C.s.p. predstavuje hmotnoprávny úkon voči súdu; tento musí byť dostatočne určitý. Takýto úkon v danom prípade dlžníka je potrebné posudzovať podľa jeho obsahu. Aj keď v takomto prípade súd skúma len vonkajší prejav vôle, s prihliadnutím na vyššie uvedené je podľa názoru odvolacieho súdu nevyhnutné pripustiť preskúmanie vedomosti dlžníka o premlčaní práva zo spotrebiteľskej zmluvy. A súd prvej inštancie takto po vyjadrení dlžníka (pohľadávku uznávam, aj keď je to premlčané) správne postupoval, keď zisťoval nie len vedomosť dlžníka o premlčaní práva, ale aj či dlžník právne inštitútu premlčania práva rozumie a pozná jeho právne následky. Z vyjadrenia žalovaného (premlčanie znamená asi toľko, že to dlho trvá, najprv sa to platilo, potom som to už neplatil) vyplýva, že tento pozná len jeden z pojmových znakov premlčania (plynutie času) avšak bez toho, aby vedel o následkoch, ktoré právne predpisy, ustanovenie § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka, s takýmto plynutím času spájajú; najmä však právne následky, ktoré v danom prípade s plynutím času spája aplikované ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka pre prípad premlčania nároku vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorým je nemožnosť vymáhateľnosti takéhoto nároku okrem iného aj v súdnom konaní.

8.8 Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam je odvolací súd v zhode so závermi súdu prvej inštancie toho názoru, že v danom prípade nebolo možné aplikovať ustanovenie § 282 C.s.p. a rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku, uznávací prejav nebol dostatočne určitý. Nebola preukázaná vedomosť dlžníka o premlčaní vymáhaného práva, nakoľko nebola preukázaná vedomosť dlžníka o

obsahu premlčania a jeho právnych následkoch. Skutočnosť, že dlžník použil v prednese pred súdom prvej inštancie slovo „premlčanie“ sama o sebe o vedomosti dlžníka o premlčaní nesvedčí.

8.9 Námietka nesprávneho právneho posúdenia spočívajúca v tvrdení, že súd prvej inštancie mal aplikovať ustanovenie § 282 C.s.p. tak nie je dôvodná. Záver súdu prvej inštancie o tom, že uplatnený nárok je premlčaný s poukazom na ustanovenie § 103 druhá teda Občianskeho zákonníka ostal zo strany odvolateľa argumentačne nedotknutý.

9. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. v napadnutom rozsahu (výrok II.) a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania ako vecne správne potvrdil.

10. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. V predmetnom prípade boli v odvolacom konaní plne úspešní žalovaní, preto im podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Vzhľadom k tomu, že žalovaní nárok na náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili a ani zo spisu nevyplýva, že by im účasťou v odvolacom konaní nejaké trovy vznikli, odvolací súd im nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky

minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).